

Σεβασμιώτατοι Ἱεροὶ Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Ἀγαπητές Γερόντισσες καὶ ἀδελφές,

ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Βαθύτατα συγκινημένη, καὶ ἐγὼ προσωπικά καὶ ὅλη ἡ Ἀδελφότητά μας, γιὰ τὴ σημερινή σύναξη ἐπὶ τὸ αὐτό, εἰς μνήμην τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός μας καὶ νέου Κτήτορος τῆς Μονῆς μας, θὰ ἤθελα, ὅσο μοῦ εἶναι δυνατόν, νὰ ἐκφράσω τὰ συναισθήματά μας γιὰ τὴν παρούσα πνευματικὴ πανήγυρη· διότι περὶ πανηγύρεως πρόκειται.

Νὰ μιλήσω γιὰ τὸν Γέροντα δὲν εἶναι εὐκόλο, γιατί τί νὰ πεῖ κανεὶς γιὰ τὸν πνευματικὸ γεννήτορά του, ἀπὸ τὸν ὁποῖο εὐεργετήθηκε γιὰ πάνω ἀπὸ σαράντα χρόνια; Ἡ φωτεινὴ του παρουσία ὑπῆρξε ἴσως ἡ μεγαλύτερη εὐλογία τοῦ Ἁγίου Θεοῦ στὴ ζωὴ μας. Ἡ ἀρετὴ του ὁδοδείκτης μας. Ἡ εὐγνωμοσύνη μας πρὸς τὸ πρόσωπό του γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς προσέφερε ἀνεξόφλητη.

Ἕνα ἴσως ἀπὸ τὰ πολλά πού θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε καὶ πού τὸν χαρακτήριζε ἰδιαίτερα, ἦταν ὅτι ὑπῆρξε ἐραστής τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπασχε γι' αὐτὴν καὶ μέ κάθε τρόπο ἐπιδίωκε τὴν ἐνότητά της.

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα εἴμαστε βέβαιες πὼς χαίρει, διότι βλέπει αὐτὴν τὴν ἐνότητα νὰ πραγματώνεται στὰ πρόσωπά σας. Πάντοτε τὸν συνεῖχε αὐτὸ τὸ ψαλμικὸ πού λέει: «ἀδελφός ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρά».

Θέλουμε νὰ σᾶς ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας γιὰ τὴν παρουσία καὶ τὴν προσευχή σας, σήμερα, στὸ τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνό του. Εἶναι γιὰ μᾶς παραμυθία, καὶ χαρά, καὶ ἀνάπαυση. Γιατί εἶναι ἀλήθεια πὼς ὅταν ἡ λύπη μοιράζεται γίνεται μισή. Καὶ ὑπάρχει ἡ λύπη γιατί ὅσο κι ἂν ἀγωνιζόμαστε, δὲν παύουμε νὰ εἴμαστε ἄνθρωποι. Πονέσαμε καὶ πονοῦμε, ἀλλὰ «ἡρέμα», ὅπως λέγουν οἱ Πατέρες, διατηρώντας τὴν αἴσθηση τῆς ζωντανῆς παρουσίας του «ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ».

Εὐχαριστοῦμε ὅλους σας, καὶ πρῶτα ἐσᾶς, Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα μας. Γίνατε ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐκδημίας μέχρι σήμερα, βράχος γιὰ νὰ σταθοῦμε καὶ στήριγμα γιὰ νὰ στηριχθοῦμε. Ὅμορφα, ἀπλά, διακριτικά, ὅπως θὰ ἔκανε ἓνας πατέρας. Αὐτὸ ἦταν καὶ εἶναι γιὰ μᾶς μεγάλη παρηγοριά. Αὐτὸ ἀναπαύει καὶ τὸν Γέροντα, πού ξέρει πὼς μᾶς ἀφήνει σὲ καλά χέρια, πὼς σὲ κάθε περίσταση, θὰ ἔχει τὸ πλοῖο τῆς Μονῆς μας ἓνα λιμάνι ἀσφαλές γιὰ νὰ καταφύγει. Ἀλλωστε στὸ δικό Σας πρόσωπο, πάνω ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, βλέπουμε τὴν Ἐκκλησία μητρικά νὰ μᾶς συμπαρίσταται· γιατί ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἅγιός Σας, «ὅπου ἡ παρουσία τοῦ Ἐπισκόπου, ἐκεῖ ἡ Ἐκκλησία».

Εύχαριστοῦμε ξεχωριστά καί Ἑσᾶς, Σεβασμιώτατε Ἁγιε Βελεστίνου, πού τιμήσατε μέ τή σεπτή παρουσία Σας τήν Ἀδελφότητά μας. Σᾶς εὐγνωμονοῦμε, γιατί ὅπως συνδεόσασταν μέ τόν ἀείμνηστο Γέροντα, κατά τήν πορεία του σ' αὐτήν τήν ζωή, μέ δεσμούς ἀδελφικούς, ἔτσι καί σήμερα, μέ τήν ἴδια φιλαδελφία καί μέ τίς πολύτιμες ἀρχιερατικές εὐχές Σας, τόν συνοδεύσατε καί τόν εἰσοδεύσατε στήν οὐράνια κατοικία του.

Χρέος ἔχουμε ἀκόμη καί πρὸς ἐσᾶς, τοὺς σεβαστοὺς μας Πατέρες, ὀρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἤρθατε ἀπὸ μακριά, διότι προσεφέρατε καί σεῖς τίς προσευχές σας γιὰ τήν ἀνάπαυση τοῦ Γέροντός μας, ὅχι μόνο σήμερα, ἀλλὰ ἀπὸ τήν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀναχώρησής του ἀπὸ τή ζωή αὐτή. Καί τώρα μέ τήν ἱερατική παρουσία σας γεμίζετε μέ χαρά τή μακαρία ψυχὴ του καί μέ εὐλογία τῇ Μονῇ μας.

Ἐπιτρέψτε μας ἰδιαίτερως νά εὐχαριστήσουμε τοὺς ἀγαπητοὺς Πατέρες πού συμμετεῖχαν στό 40λεῖτουργο, τό ὁποῖο τελέστηκε στή Μονή μας μέ τήν εὐλογία καί τή φροντίδα τοῦ Ἐπισκόπου μας· νά τοὺς εὐχαριστήσουμε γιὰ ὅλα ὅσα ἔκαναν γιὰ μᾶς ὅλο αὐτό τό διάστημα τῶν 40 ἡμερῶν μέχρι σήμερα. Δόθηκαν ὁλόψυχα καί μέ χαρά νά μᾶς διακονήσουν. Ὅχι μόνο μέ τίς Θεῖες Λειτουργίες, ἀλλὰ καί μέ ἐσπερινούς, καί μέ τρισάγια στό μνήμα τοῦ Γέροντα, μέ τόν καλό τους λόγο, μέ τή διάθεση τῆς περαιτέρω προσφοράς... Πολύ μᾶς συγκίνησαν καί θά μένει ἀνεξόφλητη ἡ εὐγνωμοσύνη ὅχι μόνο ἡ δική μας, ἀλλὰ καί τοῦ Γέροντα, πού ἦταν καί δέν θά πάψει νά εἶναι ἓνας βαθιά εὐγνώμων ἄνθρωπος. Ἀναπαύθηκαν τά πατρικά του σπλάγχνα, γιατί ἡ λαχτάρα καί ἡ ἀγωνία του ἦταν νά μή στερηθοῦμε ποτέ καί γιὰ τίποτε τήν λατρευτική ζωή καί κυρίως τῇ Θ. Λειτουργία.

Ἀλλὰ καί γιὰ τά μοναστήρια τί νά πῶ καί πῶς νά εὐχαριστήσω; Σάν ἀδελφοί, σάν ἄγγελοι μᾶς στηρίξατε καί μᾶς στηρίζετε: μέ τήν προσευχητική συνοδοιπορία σας, μέ τή σημερινή παρουσία σας, ἀκόμα καί ἀπὸ τή μακρινή Ρουμανία, μέ τήν ἀγαπητική προσφορά σας. Αὐτήν τήν ἀγάπη σας πού εἰσπράττει ὁ Γέροντας σήμερα, τήν ἔδωσε πρῶτος ἐκεῖνος ἀπλόχερα καί μέ ἀπλότητα. Ξέρουμε πολύ καλά πόσο δενόταν μέ ὅλες τίς Ἀδελφότητες πού γνώριζε. Πρῶτα μέ τό Ἅγιο Ὅρος, πού ἦταν τό πνευματικό του λίκνο, ἀλλὰ καί μέ ὅλα τά μοναστήρια, ἀνδρικά καί γυναικεῖα. Μνημόνευε τίς συνοδεῖς, ἤθελε νά διατηροῦμε σύν-δεσμο πνευματικό, ἐπικοινωνία, καί ὅταν χρειαζόταν νά βοηθήσει κάποια συνοδεῖα, νά συμβουλευθεῖ, νά πεῖ μία γνώμη, τό ἔκανε πολύ πατρικά, ὅπως θά ἔκανε καί σέ μᾶς. Ὁ μοναχισμός μετά τήν ἱερωσύνη ἦταν τό «κλίμα» του, ὅπου ἀνέπνεε καί ζοῦσε μέχρι τήν τελευταία του στιγμή.

Βέβαια, ὁ Γέροντας μπόρεσε νά ἀφοσιωθεῖ στή Μονή μας, ἐπειδὴ ἡ οἰκογένειά του, ἡ σεβαστὴ μας Πρεσβυτέρα καί ἡ ἀδελφή μας Τασούλα, τοῦ ἔδωσαν αὐτήν τήν ἄνεση. Γι' αὐτό τοὺς χρωστᾶμε πολλά. Ὅλα τά χρόνια στάθηκαν στό πλευρό μας· τόν μοιράσθηκαν μαζί μας χωρίς ἀπαιτήσεις καί διαμαρτυρίες· σήκωσαν μαζί του τό βάρος τό πνευματικό πού σήκωνε ἐκεῖνος, μέ τήν ὑπομονή τους, μέ τήν ἀνοχή τους, μέ τήν ταπείνωσή τους. Καί τώρα εἶναι ἀνάμεσά μας ταπεινά, ὅπως πάντα. Δέν ἔχουμε λόγους ἐπαρκεῖς γιὰ νά τίς

εὐχαριστήσουμε ὅπως τοὺς ἀξίζει. Ἐλπίζουμε ὅμως πὼς ὁ Θεὸς μὲ τίς εὐλογίες Του θὰ ἀναπληρώσει τίς δικές μας ἐλλείψεις.

Αἰσθανόμαστε τέλος τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσουμε καὶ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, ποὺ ἦρθαν κοντά μας γιατί ἀγάπησαν τὸν Γέροντα καὶ τό μοναστήρι μας, ποὺ προσευχήθηκαν γιὰ κεῖνον, ποὺ διακόνησαν μὲ πολλή χαρά στίς ἐτοιμασίες τοῦ μνημοσύνου του, ἐνός μνημοσύνου ποὺ ὄντως μοιάζει μὲ γιορτή. Ἡ παρουσία τους εἶναι καὶ αὐτὴ μιὰ πηγὴ χαρᾶς καὶ ἐνίσχυσης γιὰ μᾶς, καί, πάνω ἀπὸ ὅλα τιμῆς γιὰ τὸν πνευματικὸ μας Πατέρα.

Παρακαλοῦμε, Σεβασμιώτατε Ἅγιε Ποιμενάρχα μας, Σεβασμιώτατε Ἅγιε Βελεστίνου, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, νὰ εὐχέσθε γιὰ μᾶς, ὥστε νὰ πορευθοῦμε ὡς γνήσια τέκνα του, φυλάσσοντας τὴν πνευματικὴ κληρονομιά ποὺ μὲ τὴν ἀγία βιοτὴ του μᾶς ἄφησε.

Ὁ ἴδιος παρίσταται πλέον «ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ» ἐνώπιον τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ πρεσβεύει γιὰ ὅλους μας. Ἡ εὐχὴ του νὰ μᾶς περισκέπει πάντοτε!